

PORTFOLIO
MINNA-KAISA KALLINEN

Ihan ensimmäiseksi haistan. Haistan multaisen, kostean, keväisen, sateen jälkeisen metsän. Haju työntyy sieraimieni kautta nenäonteloihin ja usean solun, haarakkeen ja hajuherrmon kautta hajukäähmiin. Jotenkin näin, tai ei ollenkaan. Miten paljon asioita ja niin nopea, huomaamaton toimitus. Onko tämä siis kostean sammalen tuoksu? Joku sellainen pehmeä.

Toiseksi, olen jumissa. En pysty liikkumaan. Tai pysytyn, mutta en kuitenkaan. Makaan selälläni kämmenet ylöspäin ja yritän nostaa käsiäni, jalkojani, päätäni ylös, mutta se ei onnistu. Ei ainakaan ilman jonkinlaista väkivaltaa ja riuhtomista ajattelen. Ihan kuin olisi liimaunut kiinni johonkin joustavaan tai ainakin hieman periksiantavaan. Joku sellainen karhean kostea.

Kolmanneksi, en näe mitään. Jos totta puhun, niin tämä on pieni valkoinen valhe vai suurentelua? Näen kyllä. Jotain pieniä valon suiruja tai pisteitä. Enimmikseen näen ruskeaa, jossa on vihertävä sävy.

Neljänneksi kuulen. Kuulen aivan liian hyvin. Kaikenlaista surinaa, suhinaa, joku rasahdus. Kuulen pienen pyrähdysten. Lintu lentää jostain läheltä. Korvissa tapahtuu kaikenlaista ja tärykalvoni värähtelevät. Äänet tulvivat kokonaisvaltaisesti korviini, mutta eivät ole liian voimakkaita. Tunnen voimakkaasti olevani osa äänimaisemaa hengityksineni.

Viidenneksi, tunnen kevyen kostean painon päälläni. Oikeastaan joka puolella kehoani. Kummallista kyllä, minun ei ole kylmä. Ei ollenkaan. On oikeastaan aika hyvä olla. Palleani liikkuu ylös-alas ja kevyt kostea paino sen mukana. Liikuttelen kämmeniäni siinä määrin, kuin ne pystyvät liikkumaan tai vavahtelemaan ja tunnen kuinka niiden päällä oleva jokin hyllyy niiden tahtiin. Alan hytkyttää koko kehoani. Se tuntuu hyvältä.

Kehon liike loppuu. Lopetan sen. Yritän ymmärtää, mitä minulle on tapahtunut. Liitän asioita yhteen, tunnustelen. Huomaan hyvänolontunteen kääntyvän kohti ahdistusta ja pelkoa. Minut valtaa pakokauhu, yritän huutaa, mutta ääntä ei tule. Yritän riuhtoa itseäni pois tästä kiipelestä, mutta en pääse irti. Äänet pakenevat ja tilalla on korkea vinkuna – korvissani soi. Pysäytän aherrukseni. Haukon henkeä. Pallea liikkuu ylös-alas, mutta nopeasti. Kasvoni tuntuvat märemmiltä kuin äsken. Kuumia kyyneleitä pakenee silmäkulmistani. Ne muodostavat noroja. Osa sujahtaa korvalehden kautta kohti korvakäytävää. Inhottava tunne. Itken kovemmin. Itken itken itken itken itken itken, lopetan. En voi tehdä mitään.

MAAN SISÄLLÄ MERI

Full HD-video (15 min), 2025

Linkki videoon: <https://www.youtube.com/watch?v=MVgXUOI5RLg>

pysäytyskuvat videosta

Maan sisällä meri on laulu ajasta, sen kerroksista ja pinnanalaisesta elämästä. Teos sai alkunsa, kun luin, että tutkijat löysivät maan alta kiveen kätkeytyneen valtameren. Tämä valtava kristalloitunut vesimassa on noin 600 – 700 kilometrin syvyydessä. Siinä on vettä jopa kolme kertaa enemmän kuin maanpäällisissä valtamerissä yhteensä. Ajatus täydessä pimeydessä olevasta kivettyneestä merestä tuntui surulliselta ja hiukan uhkaavalta.

Teokseni käsittelee myös lapsuutta ja sen hetkellisyyttä, pinnanalaisia jännitteitä ja tekojemme seurauksia. Se kietoutuu jäkälän olemuksen ja lapsen mielikuvituksen ympärille, rinnastaa eri luontokappaleita toisiinsa ja paneutuu eri asioiden väliin suhteisiin ja tunnetiloihin.

Teoksessa esiintyy lapseni, joka esittelee luonnosta löytämiään kuolleita kimalaisia, oksia, simpukoita. Hän esittää leijonaa ja lintua. Hän piirtää hiekkaan ja tuntee luonnon koko kehollaan. Teoksessa teksti esitetään suurimmaksi osaksi lauluna. Äänisuunnittelija Tuukka Haapakorpi kutkuttelee tuntoaistia narinoilla ja rahinoilla. Kuvamaailmassa taas realismi sekoittuu todellisuudesta poikkeavaan värimaailmaan ja päällekkäiskuviin. Yhdessä kuva ja ääni luovat uuden, kuvitellun maailman.

Teos oli esillä Huuto-galleriassa maaliskuussa 2025.

KUTSUN NIITÄ KUULTOIMUKKAIKSI
videoteos (22.48 min) ja näyttely 2021

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi vie katsojan keskelle uimarin ja merestä löytyvän tuntemattoman eliön ihmeellistä kohtaamista. Aluksi uimari on kauhuissaan, mutta pian hän myös haltioituu löydöksestään ja hyvin nopeassa ajassa eliöt valtaavat kaiken hänen aikansa. Uimarin loputon tiedonjano vie hänet yhä syvemmälle eliöiden maailmaan.

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi pohtii ihmisen luontosuhdetta, ennakkoluuloja ja pelkoja sekä halua ymmärtää jotain itselle vierasta. Tarkastelen näitä leikkillisellä otteella, arkisten askareiden ja ajatusten lomassa. Teosten tekniikat vaihtelivat suoraan tilaan tehdyistä maalauksista ääneen sekä savi- ja kangasveistoksiin. Keskiössä oli näyttelyn nimeä kantava 22 minuuttinen videoteos. Olen säveltänyt videoteoksen musiikin yhdessä Juuso Paason kanssa.

Näyttely oli esillä Oksasenkatu 11 -galleriassa lokakuussa 2021.

Linkki videoon: <https://www.youtube.com/watch?v=HJy6IgrGmeU>

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi, 2021, Oksasenkatu 11, Helsinki

Teoskuva: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

Pysäytyskuva videosta: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

IN AND OUT OF SYNC WITH JENNY
SYNKASSA JA EI JENNYN KANSSA
videoessee (12 min), 2023

Käsikirjoitus: Aurora Ala-Hakula
Ohjaus ja leikkaus: Minna-Kaisa Kallinen
Äänisuunnittelu: Mia & Heidi Wennerstrand

Tämä videoessee on rakkauskirje Jenny Hvalille ja hänen musiikilleen. Musiikki voi liittää hetkelliseen yhteisöön, jossa ääni resonoi lempeästi eri ruumiiden välillä. Videon kertoja on musiikin kuuntelija, jonka kummiteleva puheääni on vaihtelevasti synkassa ja epäsynkassa maailman postapokalyptisten tapahtumien kanssa. Kaiken kontrollin keskellä eletään myös tulevaisuudessa, jossa ollaan Jennyn keikalla lähekkäin, ystävien kanssa. Rakkauskirje on salaa tehty myös kaikuluotauksen avulla suunnistaville lepakoille ja mielikuvituksellisille olennoille, jotka ovat yhtä tervetulleita videon yleisöksi kuin ihmiset.

Video on julkaistu Seismograf -lehden sivustolla helmikuussa 2023. Se näytettiin myös Tampereen Elokuvajuhlilla 2026.

Linkki videoon:

<https://seismograf.org/artikel/and-out-sync-jenny>

Kaipasin sinua, sinua ja sinua.

Still-kuva videosta

Tämä videoessee on lumottu tila, -

Still-kuva videosta

KUTSUN NIITÄ KUULTOIMUKKAIKSI
videoteos (22.48 min) ja näyttely 2021

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi vie katsojan keskelle uimarin ja merestä löytyvän tuntemattoman eliön ihmeellistä kohtaamista. Aluksi uimari on kauhuissaan, mutta pian hän myös haltioituu löydöksestään ja hyvin nopeassa ajassa eliöt valtaavat kaiken hänen aikansa. Uimarin loputon tiedonjano vie hänet yhä syvemmälle eliöiden maailmaan.

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi pohtii ihmisen luontosuhdetta, ennakkoluuloja ja pelkoja sekä halua ymmärtää jotain itselle vierasta. Tarkastelen näitä leikkillisellä otteella, arkisten askareiden ja ajatusten lomassa. Teosten tekniikat vaihtelivat suoraan tilaan tehdyistä maalauksista ääneen sekä savi- ja kangasveistoksiin. Keskiössä oli näyttelyn nimeä kantava 22 minuuttinen videoteos. Olen säveltänyt videoteoksen musiikin yhdessä Juuso Paason kanssa.

Näyttely oli esillä Oksasenkatu 11 -galleriassa lokakuussa 2021.

Linkki videoon: <https://www.youtube.com/watch?v=HJy6IgrGmeU>

Kutsun niitä kuultoimukkaiksi, 2021, Oksasenkatu 11, Helsinki

Teoskuva: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

Still-kuva videosta: *Kutsun niitä kuultoimukkaiksi*, 2021

VESIKONFLIKTI

Esitystrilogia, 2019-2020

Vesikonflikti 1 (Titanik, Turku)
Vesikonflikti 2 (Kutomo, Turku)
Vesikonflikti 3 (Mad House, helsinki)

Asu tehty *Vesikonflikti 3* -esitykseen
Kuva: Juuso Paaso

Vesi on elintärkeää kaikenlaisen elämän kannalta. Kiista vedestä on johtanut myös moniin konflikteihin historian saatossa ja maapallon eriarvoisuus tulee hyvin näkyväksi veden kautta. Ilmastonmuutos on yksi keskeisistä nimittäjistä puhuttaessa vedestä. Kuivuus on lisääntynyt, mutta niin ovat myös myrskyt, rankkasateet ja tulvat. Jäätiköt sulavat, merenpinta nousee. Vesi on siis kaikkialla.

Näistä asioista syntyi esitystrilogia *Vesikonflikti*. Teoksessa pyrin tiedostamaan ja käsittelemään yllä mainittuja asioita ja niistä aiheutuvia tunnetiloja liikettä, liikkuvaa kuvaa, ääntä ja tekstiä yhdistelemällä. *Vesikonfliktissa*, kuten useimmissa teoksissani, henkilökohtainen ja yhteiskunnallinen käyvät eräänlaista vuoropuhelua. Vaikka teosten taustalla on vakaviakin aiheita, sisältävät ne myös naivistista huumoria, jonka koen keskeiseksi nimittäjäksi praktiikalleni.

Vesikonflikti 3, Mad House, 2020
Kuva: Saara Autere

KYSE ON KAIKESTA – Keskusteluja ajalta 3.9.2017 – 31.5.2019
Kirja, toim. Anne Naukkarinen

”Anne. Tanssiin kutsu. Let’s dance this poisonous shit away in our bodily system! <3” –Sara K, 9.3.2019

“Vuoden 2017 lopulla lähetin sähköpostiviestin Rea-Liina Brunoulle, Minna-Kaisa Kalliselle, Sara Kovamäelle ja Liina Kuittiselle ja kysyin, kiinnostaisiko heitä aloittaa kirjeenvaihto kanssani. Olin aloittamassa sooloesityksen tekemistä ja kaipasin työskentelyni rinnalle toisia ääniä. Olin myös jo pitkään ollut kiinnostunut heidän taiteellisesta ajattelustaan. Halusin tietää enemmän, miten he työskentelevät ja tekevät esityksiä sekä mitä he ajattelevat taiteilijana toimimisesta ja elämästä ylipäätään. Viestienvaihto jatkui aina kevääseen 2019 asti.

Puolentoista vuoden aikana kertyneestä materiaalista julkaistaan nyt kirja. Kirjassa käymme keskustelua taiteen tekemisen todellisuudesta. Pohdimme mm. työhuoneella tapahtuvaa työskentelyä, soolo- ja kollektiivisen työskentelyn mielekkyyttä ja mielettömyyttä sekä keskustelemme rahaan, valtaan ja tunteisiin liittyvistä kokemuksista” -Anne N.”

Hertta esiintyy.

Taneli Viljanen lukee runojaan.

Sirpa Jokinen esiintyy.

Liina Kuittinen esiintyy.

Sini Silveri lukee runojaan.

Lauri Hyvärinen esiintyy.

Helsingin kaupunki halusi rakentaa Kulosaaren kartanon viereisten palstojen tilalle leirintäalueen parkkipaikkoja ja yhteisöviljelmän. Palsternart syntyi osaksi vastarintaa näitä kaupungin suunnitelmia kohtaan. Järjestin Palsternart-tapahtumaa kesinä 2021-22. Esiintymässä oli eri alojen taiteilijoita ja tarjolla Vallilan panimon oluita ja palstan raparpereista tehtyä mehua. Palsternartia tuki Koneen säätiö.

Palsternartin ylesöä.

Palsternartin tarjoiluja.

HULDA HUIMA

Kuva: Aapo Huhta

Hulda Huima on omaa polkuaan kulkeva artisti, jonka tarkkanäköiset ja oivaltavat kappaleet ovat ihastuttaneet kuulijoita jo 15 vuoden ajan. Hulda Huiman suomenkielisessä musiikissa on kaikuja iskelmästä, folkista ja rockista ja sitä määrittelee myös vaihtoehtoisuus ja DIY-henkinen tekemisen tapa. Seikkailunhalu ja itselleen nauraminen ovat osa Hulda Huiman lavapersoonaa. Huiman takaa löytyvä Minna-Kaisa Kallinen luokin keikoilla ihmistä lähellä olevan herkän ja tiiviin tunnelman, jossa voi yhtä hyvin nauraa kuin vuodattaa kyyneliä.

Syksyllä 2026 julkaistaan odotettu kuudes albumi Vietkö multa terveiset?, joka esittelee uudistuneen Hulda Huiman. Viiden bändialbumin jälkeen luovassa on pelkistetympiä sovituksia, joissa tilaa annetaan erityisesti lauluille ja harmonioille, joita tukevat herkkät kitaramelodiat, piano ja jousisovitukset. Vietkö multa terveiset? on kymmenen kappaleen herkkä ja inhimillinen kokonaisuus. Siinä kuulostellaan uutta tapaa olla sekä luonnon että ihmisten kanssa ja tarrataan lujasti kiinni ruohonkorsiin, pehmeään ihoon, valon suiruihin, ystävyyteen. Levyllä etsitään lohtua.

Hulda Huima keikkailee pääasiallisesti duona kitaristi Meri Walleniuksen kanssa. Uuden albumin myötä live-kokoonpano kuitenkin laajenee ja mukaan tulevat muun muassa levyllä jousisovitukset tehnyt Merimaija Aalto (viulu ja alttoviulu), Hermann Yli-Tepsa (kontrabasso), Samuli Tanner (rummut) ja Tuukka Haapakorpi (koskettimet).

Pieni lintu -kappaleen tulevalta albumilta voi kuunnella täältä:
<https://s.disco.ac/btuuqohcqvie>

Yö on musta -musiikkivideo, ohjaus Tuomo Tuovinen
https://www.youtube.com/watch?v=v_-nAHuyfko

<https://minnakaisakallinen.com/huldahuima/>

Minna-Kaisa Kallinen kytkee musikaalisen alter egonsa Hulda Huiman vakaammin siviiliminäänsä julkaisemalla omalla Minna Records -levy-yhtiöllään *Muurahaiset nukkuu* -albumin. Levyn feminiinisiä vahvuuksia korostaa varmaotteinen Liisa Tani musiikin tuottajana.

Edeltävät kaksi albumia *Maa* (2019) ja *Ilma* (2021) ovat valaneet itsevarmuutta ottaa duunit määrätietoisesti omiin käsiin. Huldin slogan ”yksinkertaisen upeista folk rock -lauluista” on edelleen laulun teon luuytimessä. Se on jo saanut joustoa niin kitararockin kuin elektronisten sävytystenkin suuntaan. Nyt albumin musiikin virtaus voimistuu alun herkemmistä runoiluista sähköisen kitaravoiman hyökkäyksiin ja rock-efektien vaihteluun melodisissa riffeissä ja sooloissa.

”Mieteliäisyys kanavoituu erittäin rytmikkääksi ja soitannoltaan eloisaksi kokonaisteokseksi.”

Maan ja ilman luontohavainnointi henkisinä ja konkreettisinä mielikuvina etenee Huldin erityisessä luontosuhteessa uusiin perspektiiveihin ja fokuointeihin eri linssivahvuuksilla. Aloituskappale romantisoi maaseutuelämän kiusankappaleiden läsnäoloa, kun hyttysten inha ininä mieltyy Hyttysten lauluna, joka muistuttaa vastuusta olla hiljaa, kun muurahaiset nukkuvat. Sadekin koetaan osana herkkää idylliä.

Albumilla perus-Huimaa täydentävät Tytti Metsän jouhikko, Merimajja Aallon viulu sekä amurilaisten Anna Pesosen Rhodes ja Kalevi Suopursun akustinen kitara. Ilman finessejä ei jää särmikkäämpää garage folkia ja -poppiä soittava ydinryhmäkään. Hulda-Minnan ja Juuso Paason dynaamiset sähkökitarat ja Alekski Karppisen napakat rumpukuviot saavat Pekka Tuomen koskettimista ja Liisa Tanin taustalaulusta hienoja säätöjä soundiin ja svengiin.

Jos palvot kuuta -identiteettipohdiskelun vilkas urkurevitys vaihtuu herkulliseen kantritwangiin, kun Astuin polulta harhaan ihmettelee luonnonvoimien ja ihmisen tuomia vaikutuksia metsään. Peltilehmä kehon jatkeena aiheuttaa arveluttavia tuntemuksia liukuvan slidin ja wah wah -soolon säestyksellä. Kitarat jatkavat kärkevää dialogia kahdessa kukkaskappaleessa. Sitten Sydän lyö ja Kevätaurinko tuovat lauluun iloa ja valoa. Lopuksi heittäydytään rajuilman viettelyyn Trombin ja Hurjien tullen vauhdissa. Mieteliäisyys kuvailluista ilmiöistä kanavoituu erittäin rytmikkääksi ja soitannoltaan eloisaksi kokonaisteokseksi.

Soundi 9/2023

Hulda Huiman lausuntamaisen eleetön tyylikkyys kantaa uuden albumin elektroausteisessa soitossa – arviossa Ilma

LEVYT | Helsingiläisen Hulda Huiman kaksoislevyn jälkimmäinen osa *Ilma* hengittää toimivasti, vaikka ilmassa onkin sähköä.

”Hulda Huiman lausuntamainen laulutyylisi sopii kappaleiden hypnoosiin.”

ARVOSTELU

Hulda Huima: *Ilma*

- Helmi levyt, 2021
- Kuuntele: [Spotify](#)

Maa ja *Ilma* ovat yhdessä maailma. Helsingiläisen laulaja-lauluntekijän **Hulda Huiman** *Maa*-albumikonaisuuden ensimmäinen puolikas *Maa* julkaistiin vuonna 2019, nyt on vuorossa jälkimmäinen, nimeltään *Ilma*. Näitä ennen Hulda Huimaa on kuultu kahdella albumilla.

Siinä missä *Maa* oli pienesti vinoa ja mukavan rullaavaa folkpoprockia, josta löytyi myös komeasti kasvateltua kliimaksia, yhdistelee *Ilma* pelkistettyä bändisoittoa kokeellisiin elektroelementteihin.

Tuottaja **Samuli Tannerin** tuoma elektroninen puoli tuo mukavasti uutta näkökulmaa Hitaat sekunnit -yhtyeen soitolle. Kitaristi **Juuso Paaso**, basisti **Ville Laurila** ja rumpali **Alekski Karppinen** pitävät kiinni pienesti kauniista soitosta, joka saa nyt uudenlaisen patinan. *Ilma* onkin viipyilevän öinen, pehmeän kuulas ja tummasti sykkivä, mutta silti aika lähellä levykaksikon ensimmäistä puolta.

Albumin aloittava *Kotimaka* väreilee raukean tummasti; kotiin matkataan, vaikka tietä ei näy. Heleän kuulas ja hissutteleva soitto ammentavat hillitysti sähköisestä säröstä. Pienen surisevat efektit tuovat rauhallisen pohdiskelevaan kappaleeseen väriä ja syntetisaattorikuviota melodista kaarta.

Yö on musta on astetta tummempi, nimensä mukaisesti öinen sävellys. Kasaritussahtelevien syntetisaattorielementtien tahdissa juokseva kappale on kauniin melankolinen, mutta efektit ovat sen verran muoviset, että hetkittäin hiukan hymyilyttävät. Kappaleen laulu lainaa tuutulaulumantraa *Tuu tuu tupakkarullasta*.

Hulda Huiman lausuntamainen laulutyylisi sopii kappaleiden hypnoosiin. Kantripoljennolla askeltava *Luomet kuin tähdet* yhdistelee hiukan valoisampaa reippautta ja isompaa soittoa pakettiin, mikä melodiakoukun kanssa nostaa kappaleen albumin eturiviin. Hypnoottinen *Tie vie* laskee vauhdin ja sykkii metronomimaisella iskulla tumman viipyilevästi. Yli seitsenminuuttisen kappaleen lopussa Tanner ruuvaa sähkömausteet ruvelle, muttei mitenkään päällekkäyvästi.

Leppeän riisuttu ja hymyilevä *Syys* viehättää pienuudellaan ja stemmalaulullaan. Kappaleen kasvatus isompaan, jopa tiluttelevaan rock-ilmeeseen ei pilaa tunnelmaa, koska siitä osataan taas laskeutua riittävän sulavasti. Elektronisesti sytkyttävä *Kärpänen* todistaa Hulda Huiman eleettömän tyylikkään heleyden kantavan sähköisemmässäkin ympäristössä.

Valo välttää tietä rakentaa töksäyttelyyn asti viipyilevästi, mutta nousee aina kipakkaan kaareen asti. Vaivihkainen askel kasvatetaan harkiten isompaan kaareen, mutta ripustautumatta jyrkevimpiin elementteihin, joiden parissa vain pistäydytään. Tuttu pelkistetty viipyilevyys loistaa myös matkalla korkeampiin musiikillisiin torneihin. Lyhyt nimibiisi humisee ja sykkii reilun minuutin mantramaisesti kaiutteen.

Päätöskappale *Unen kirjoitin muistiin* on komeasti rakennettu, heleän tasapainoinen ja melankolinen tunnelmointi, jossa hillitty bändisoitto tukee hienosti solistin laulun pientä melodiakaarta. Säröä voi käyttää maalailuun asti ilman, että maisema muuttuu isoksi tai hengitys tukkeutuu.

Harkitsevaisuus onkin *Ilma*-albumin soiton olennaisimpia piirteitä. Pienillä siveltimenvedoilla saadaan aikaan isojakin kaaria ja toisaalta särisevämmät elementit eivät kadota otetta hillitystä pelkistyksestä.

Ilkka Valpasvuo

Kulttuuritoimitus 01.10.2021

Levyarvio: Tälle naiselle ei pottuilla – Hulda Huiman uusi levy nostattaa kylmät väreet

Arvio julkaistu Soundissa 7/2019. Jari Mäkelä MELIPIIDE 19.9.2019

JAA

Hulda Huima
Maa
HELMİ LEVYT
★★★★

Liukuhihnappoin ja suomiräpin valtakaudella voi jäädä huomaamatta, että kuluva vuosikymmen on ollut suomenkielisen rockin kultaa-aikaa. Yksi genren hienoimmista artisteista on Hulda Huima, jonka kolmas albumi Maa kasvaa kokonaisuutena osiaan suuremmaksi.

Hulda Huiman yhteydessä on puhuttu punkista tai iskelmäillisyydestä. Punk jäi leikkisälle Mustat Kalsarit -albumille (2015). Vaikka Jalat laahaa tätä maata –kappale on 10-luvun Villejä lupineja, kitaristi Juuso Paason liidamaan Hitaat Sekunnit -yhtyeen Crazy Horse tai Dinosaur Jr.:n sukuihin rosoinen vaihtoehdotisuus on enemmän rock kuin Agentsin kanssa laulava Ville Valo.

Huldan ääni on aina ollut viileä isolla V:llä; tälle naiselle ei kannata pottuilla. Outo tyttö ja Avaruusrokki nostattavat kylmät väreet. Jälkimmäisen intensiteettiä lisää kiihkeästi puhaitava torvisektio. Vierailijoita Maalla on runsaasti, mutta he eivät varasta huomiota show'n keskipisteeltä. Biisejä yhteen sitovat skitit tuovat mieleen draama-Helmin tuotannon.

Minna-Kaisa Kallinen, julkaisit ensimmäisen Hulda Huima -ep:n Sanojen reunalta vuonna 2011. Miten olet noista ajoista kehittynyt artistina?

– Tein ensimmäisen kassun vähän vahingossa. Olin alkanut opetella kitaransoittoa ja ne biisit tulivat siinä samalla. Silloin tuntui, ettei biisien tekemistä voinut oikein hallita, tuli mitä tuli. Jollain tasolla se on edelleen samanlaista, mutta kuitenkin erilaista. Kun aloin soittaa itse, kuuntelin musiikkia kuin ihän eri tavalla. Tällä hetkellä mulle tulee usein biisiä tehdessä jonkinlainen visio siitä, mitä haluaisin sen lopulta kuulostavan. Edelleenkin en osaa teoriaa ja selitän bändikavereille ideoita esimerkiksi sanomalla, että tähän tarvitaan sellaista pyöreäyttä. Esintyminen on vaihtunut paniikkista luonnolliseen jännittämiseen.

Maa on teemalevy, jolla käsitellään isoja aiheita kuten maapallo, aika ja avaruus. Miten tällaiseen ratkaisuun päädyttiin ja miten levyn syntyprosessi eroaa aiemmista albumeistasi?

– Kun Hitaat sekunnit (2017) oli painossa, sain yöllä idean, että seuraava levy on tuplalevy, jonka nimi on Hulda Huiman maailma. Lähetin tietienkin heti Arville (Lind, Helmi Levyt) viestin tästä: "Ootko mun tukena"? Arvi vastasi "joo, mut tehdään tämä levy ensin". Mulla oli jo joitain biisejä valmiina ja sitten aloin tietoisemmin miettimään kokonaisuutta. Halusin löytää tavan näyttää, että tällaista täällä on. Halusin tuoda levyille myös muita elementtejä kuin ns. pop-biisejä. Albumin skitit toimivat kertojajäsenenä.

– Maailma on muuttuva tila. Ehkä tämän levyn tekoa voisi kutsua oman äänen etsimiseksi. Oman panoksensa antoi todella moni arvostamani ihminen (plus yksi kissa). Prosessi oli pitkä ja monta kertaa olen jo lopettamassa kaiken. Parasta oli se, kun ymmärsin, ettei minun tarvitse tehdä tuplalevyä, vaan voin jakaa sen kahtia. Toinen osa ilma on sellaisessa vaiheessa, että pohjat on tehty ja elo-syyskuussa aletaan nauhoittaa muita raitoja. Julkaisujakohta on vielä auki.

Millä tavalla Minna-Kaisa eroaa Huldasta?

– Uskoisin, että kaikilla esiintyvillä taiteilijoilla on alter ego, joka eroaa siviiliminästä. Persoonat ovat myös lähentyneet toisiaan, ja välillä mietin, että miksi en tekisi musiikkia vain omalla nimelläni. Kärsin usein ajatuksesta, että en ole oikein hyvä missään. Että en keskity mihinkään kunnolla. En ole muusikko, en taiteilija, ja kohta se kaikki paljastuu. Siksi olen pidemmän aikaa yrittänyt enemmänkin yhdistää kaikkea mitä teen kuin pitää ne keinoitekoisesti erillään. Tämä liittyy myös albumin skitteihin, niissä on elementtejä esityksistäni. Olen yrittänyt löytää "henkisen kodin", jossa voin tehdä musiikkia, taidetta, esityksiä ilman ulkopuolista painetta. Tällä hetkellä tuntuu siltä, että omaehtoisuus taiteen tekemisessä on minun henkinen kotini.

Teksti: Jari Mäkelä

Soundi 7/2019

Hulda Huima ja Hitaat Sekunnit Hulda Huima ja Hitaat Sekunnit Helmi

Moni ihastui Hulda Huimaan toissa vuonna ilmestyneen debyyttialbumin kautta, muutamat jo sitä ennen tehtyjen kasetti-ep:eiden johdosta, keikoista puhumattakaan. Nyt Hulda (kuvataiteilija Minna Kallinen) palaa rikospaikalle kakkospitkällään, mutta ykköslevyn bändi Mustat Kalsarit on vaihtuneet uuteen Hitaat Sekunnit -bändiin.

Soundiin ja tyyliin se ei kuitenkaan tunnu vaikuttaneen juuri mitenkään. Edelleen mennään lämpimän kotikuutoisella garage popilla Huldan laulaessa aseistariisuvan vilpittömästi, suoraan puhuen ja silmiin katsoen. Melodian taju on entisestään terävöitynyt ja kaiken kaikkiaan nimetön kakkonen soi edeltäjänsä kaihoisampana. Siellä täällä huomaa suomipopin, iskelmän ja bluesin sävyjä. Mainio avausbiisi on nimeltäänkin *Ei rokki vaan blues*. Paikoin, kuten kappaleissa *Synkkyyttä vastaan* ja *Tuulten maailma*, kitaristi riipii lyhyitä mutta purevia sooloja. Vähän niin ja näin riimaavat tekstit maalaavat hauskoja pikku tarinoita nuoren naisen eksistenssistä ja tunteista. Mahtavan freudilaisesti ärhäkässä *Hepassa* Hulda lupaa tyynen päättäväisesti kesyttää lakanoissaan piehtaroivan, omassa päässään villihevosena laukkoavan kundin.

Vaikea olla pitämättä näin laskelmoimattomasta karheudesta, joka on miljoonien kilometrien päässä valtavirtapopin kiillotetusta tuotteistuksesta.

JUSSI NIEMI
★★★★

Soundi 3/2017

MUSIIKKI

LEVYT

HULDA HUIMA JA MUSTAT KALSARIT Hulda Huima ja Mustat kalsarit Helmi Levyt 2015

Jo pelkkä levykansiteekee iloiseksi. Cd:n etumuksessa poseeraa musta kissa takajaloillaan ja kynnet esillä. Yhtä aikaa räyhäkäs ja suloinen. Olisiko julkaisija Helmi Levyt tai Hulda Huima itse ajatellut samojen määreiden sopivan myös levyn sisältämään musiikkiin.

Vaikka näin ilmeisestä yhteydestä kannen ja musiikin välillä ei olisi kyse, on väitteessä jotain tottakin. Suomeksi biisejä tekevä Huima käsittelee tavallista arkea, ihmisuhteita ja parisuhteita, mutta hiljaista romantiikkaa halkovat jatkuvasti lakoniset – joskus aggressiivisetkin – huomiot. Levyn tokassa biisissä Vittupää lauletaan: "Kaikkeni sinulle annoin, mut kaunaa nyt mä kannan. Hei tuu tänne joen uomaan, jonne kaivoon mä kuopan – ja sinut sinne sujautan."

Huima on julkaisut aiemmin kaksi kasetti-ep:tä sekä splitteiseikan. Nyt kokopitkän muodossa julkaistavat biisit ovat etenkin pääkaupunkiseudulla paljon keikkailutta Huimaa fanittaville ennestään tuttuja, mutta on jo aikakin saada pitkällisen prosessin tulokset yhdelle levyille. Etenkin kun Mustat kalsarit tuovat lihaa Huiman vinoutuneen iskelmärockin sinänsä vankan luuston ympärille.

KAISU TERVONEN ★★★★★

Herkkä napakymppi

HULDA HUIMA JA
MUSTAT KALSARIT
Hulda Huima ja Mustat Kalsarit
Helmi Levyt
★★★★

Jos pitäisi valita yksi tämän vuoden kotimaisista suosikeista, se olisi ehdottomasti *Hulda Huima ja Mustat Kalsarit* -levyitä löytävä *Serenadi*. Suomalaisen melankolian ytimeen osuva yksinkertainen kaunis kappale jäi heti ensi kuulemalta soimaan päähän viikkokausiksi.

Helsinkiiläinen laulaja-lauluntekijä Hulda Huima putoaa luontevimminkin vaihtoehdoisen folk'n kategoriaan, sillä tuon lajityylin perinteet ovat hänen tekstejensä musiikissaan vahvasti läsnä. Huiman taustayhtyeenä tällä albumilla puskuttava kolmihenkinen Mustat Kalsarit taas tunnetaan parhaiten suoraviivaisena rockbändinä, mutta yhtyeen sävel tuntuu löytyneen varsin helposti.

Alun perin c-kasettina julkaistu levy ei jää missään nimessä yhden hitin ihmeeksi, vaan on albumina varsinainen napakymppi: se on ilmeistä, teeskentelemätöntä ja herkkää rockmusiikkia parhaimmillaan. Kaikki kuulostaa lokahtaneen paikalleen kuin itsestään ja koko levyä leimaa luonnollisuus.

Musiikillisesti Hulda Huima ja Mustat Kalsarit asettuu jonkin uuden aallon kevyemmän siiven paikkeille ja selvää hengenheilmoisuutta voi kuulla sellaisiin bändeihin kuten Kumma Heppu ja Lopunajan Voidellut, Noitalina Huraa! sekä Se-yhtye. Käypä välillä mielessä myöhäinen Karkkiautomaattikin.
MIKKO SILTANEN

Voima-lehti / 2015 ja Keski-Suomalainen 10/2015

MINNA RECORDS

Minna Records on feministinen pienlevy-yhtiö, jonka perustin vuonna 2023. Minna Records julkaisee pääosin naisten ja sukupuolivähemmistöjen tekemää omaehtoista musiikkia. Levy-yhtiön tavoitteena on edistää tasa-arvoisempaa (musiikki)maailmaa. Haluan tulevaisuudessa nähdä yhä enemmän naisia ja sukupuolivähemmistöjä musii-kintekijöiden, levymogulien, tuottajien, äänittäjien, miksaajien ym. joukossa.

Minna Records uskoo lempeyteen, pehmeeseen ja avoimuuteen.

Pysäytyskuva dokumenttisarjasta *Naiset ensin* (YLE) 2024.